

CELLER KISS TAMÁS

cipőben és bőrben

időnként felébred bennem egy halász. ébersége idején a szememmel ő is lát, és a nyelvemmel beszél. mozdulataimat, mintha a halász izmai mozgatnák. hétvégente gondolatmagvakat ültet a tudattalan kert puha földjébe. a magány óráiban léket vág a tudattalan tó jegén, és azt kéri, hozzak haza kérdéseket vacsorára.

az embernek a nap végén, mindennek a legszélén mindössze csak magát kell megváltania, nem? miért nem cserélünk cipőt, bőrt, és élünk le egy napot a másik helyett, kérdezem, és szememből az utolsó szálkát is kipiszkálom.

olyan arckifejezést ölt, mint aki már nézett szembe vihar idején a tudattalan tenger istenével, és bölcsen így válaszol:

az embernek a nap végén, mindennek a legszélén mindössze csak magát kell megváltania, ugyanabban a cipőben, ugyanabban a bőrben, mint a másiké.

ítéletnap i várakozók

akik a huszadik századot a vállukra vették,
és átcipelték egyik évből a másikba úgy,
hogy szinte észre se vette őket senki,

akik a fűszálakról a harmatcseppet
hajnalonta lelopták, és az orruk hegyén
zsonglőrködtek vele délig,

akik udvariasan előre engedték meghalni
a jókat, de még a fülükbe súgtak
egy percnyit az örök néma csendből.

búcsú az igazság utolsó birtokosától

amikor a csillagrejtvény-fejtők
máig felfedezetlen törzsének
utolsó tagja is meghal,
végső mozdulatával a saját nyakába
akasztja a hagyományok szerinti
holdvirágkoszorút.
magának visszhangozza az utolsó sámán
rituális szavait, hogy ritmusukra jól begyakorolt
evezőcsapásokkal az általa látott lehetséges
jövők felé evezzen.
egy pillanatra azonban
elfogja a megsemmisítő erejű kétségbeesés
egy olyan jövő láttán, amelyben nem lesz senki,
aki a csillagokból kiolvasná
az emberiség igaz útját.
vele veszik ki, amit beavatáskor
az apjától megtudott.
és ha netalán mégis jönne egy törzs,
esetleg egy zászlós nemzet,
akkor se lenne már senki, aki,
annak ellenére, hogy teljesen
világosan látná,
meg tudná őrizni ennyi nemzedéken át:
belső háborúk, testvérgyilkosságok,
az égbolt folyamatos változása ellenére is
az igazságot.

és ha még lenne is egy ember,
egy csillagrejtvény-fejtő,
ő se bírná már ki, hogy ne mondja el senkinek.

köztes évek

a legokosabbak születésünk és halálunk pillanatában vagyunk, amikor az elménk az univerzumé. minden más csak pulzáló várakozás, köztes év.